

DE TERUGKEER VAN GEORGE GORDON

Zoo, dokter, is de operatie absoluut noodig?" Dokter Korting zat naast het bed van den patient en keek in diens angstige oogen met een glimlach van bemoediging op zijn gladgeschoren gelaat.

„Als het niet noodig was, mijnheer Gordon, zou ik het natuurlijk niet voorstellen," zei hij. „Voor den uitslag behoeft u niet bevreesd te zijn; als die maar eenigszins twijfelachtig was, zou ik u het voorstel niet doen."

De dokter sprak op zoo'n geruststellenden en beslistenden toon, dat de heer Gordon al zijn angst voelde vervagen.

„Het is bij u een eigenaardig geval," ging de geneesheer voort. „maar het levert voor mij geen moeilijkheden op. Ik heb het proces dagelijks nagegaan; langer wachten met de operatie zou noodlottig zijn. Ik beloof u evenwel, dat u over vier maanden zoo gezond zult zijn als ik op dit oogenblik."

En de dokter meende wat hij zei.

„Goddank!" zei Gordon ernstig. „Het is niet omdat ik bang voor den dood ben," liet hij er haastig op volgen. „Denk niet dat ik hiervoor vrees, dokter, of dat ik een lafaard ben. Ik heb slechts vrees voor een ander — een vrouw; de beste vrouw van de wereld. Zij heeft altijd aan mijn onschuld geloofd en er voor geleden en gestreden; maar dat is een lange geschiedenis, dokter, te lang om nu te vertellen. Ik verlang nu slechts om beter te worden en haar te gaan zoeken."

„Je zult spoedig beter zijn," antwoordde de dokter, terwijl hij opstond. „Maar nu mag je niet meer praten, je keel moet zooveel mogelijk rust hebben. Later kun je

Jhr. Mr. v. BOELENS
v. EIJSINGA. †

M. L. CANNE-
GIETER. †

C. DORLAND +

De vorige week is overleden Jhr. Mr. v. BOELENS v. EIJSINGA, een zeer geacht ingezetene der gemeente Leeuwarden. — Te 's-Gravenhage is op bijna 66-jarigen leeftijd overleden de heer M. L. CANNEGIETER, gep. dir. officier van gezondheid 2e kl. O. I. leger — Op het eiland Marken is in den ouderdom van 77 jaar overleden de wethouder C. DORLAND, die gedurende 35 jaren lid van den Gemeenteraad is geweest.

me je geschiedenis wel eens vertellen, hierover moet je evenwel niet mijmeren, want dit zou je herstel kunnen belemmeren, vooral na de operatie."

De dokter schudde de vermagerde hand van den zieke, sprak nog even met de verpleegster en verliet de zaal.

George Gordon bevond zich in een eigenaardige positie. Vier jaar geleden kreeg hij een goede betrekking als chef der afdeling comptabiliteit aan een groote bankinstelling, en was kort daarna getrouwd. Drie maanden na zijn huwelijk werd hij gearresteerd, beschuldigd gelden der bank te hebben verduisterd, en niettegenstaande hij beslist ontkende de verduistering gepleegd te hebben, werd hij schuldig verklaard en tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Niemand dan zijn vrouw geloofde in zijn onschuldsbetuigingen, de bewijzen waren te overtuigend; en toch was hij onschuldig. Na de veroordeeling van Gordon bleef de arme vrouw achter zonder geld, zonder tehuis, zonder vrienden; het rechtsgeding had haar laatste spaarpenningen opgevorderd.

Veertien maanden bracht George Gordon in de gevangenis door. Gedurende den eersten tijd schreef zijn vrouw hem geregeld, na een half jaar kwamen er plotseling geen brieven meer en de vrees en het verdriet hierover maakten de gevangene bijna gek. Toen een jaar en twee maanden van zijn straf voorbij waren, werd Gordon plotseling in vrijheid gesteld. Eerst nu kwam aan het licht, dat hij onschuldig was, de chef eener andere afdeling bekende de verduistering te hebben gepleegd en schoot zich uit wroeging voor het hoofd. Natuurlijk werd hij door de bank ten volle schadeloos gesteld door de ondergane vernederingen, men bood hem zelfs de betrekking aan van den schuldige.

Werd hij dus in eer en positie hersteld, zijn huiselijk geluk kon de bankinstelling hem niet teruggeven: van zijn vrouw hoorde hij niet, hij wist niet waar ze was, noch of ze leefde of dood was. Het laatste wat hij van haar vernomen had, was dat ze een betrekking als gezelschapsjuffrouw gekregen had. Hij deed overal onderzoek naar haar, alleen verzuimde hij met den directeur der gevangenis in betrekking te blijven, en hem zijn adres te geven. Had hij dit gedaan, dan zou hij vernemen hebben, dat zijn vrouw na zijn bevrijding aan de gevangenis onderzoek naar hem had gedaan en dat haar stilzwijgendheid gedurende langen tijd een gevolg was geweest van een ernstige, langdurige ziekte. Meer dan anderhalf jaar zette George zijn onderzoek vruchteloos voort, toen door inspanning en verdriet lichamelijk en geestelijk geknakt, kreeg hij een ernstige keelontsteking,

die hem naar het ziekenhuis bracht, waar wij hem bij het begin van ons verhaal aantreffen.

Dokter Roeland Korting was een man, wien in zijn loopbaan al heel veel succes te beurt gevallen was. Hoewel pas drie en dertig jaar oud, had hij reeds een prachtige positie als directeur aan een der grootste stedelijke ziekenhuizen. In dezen tijd ontmoette hij de vrouw, wier bezit hem voor zijn geluk onontbeerlijk scheen.

Ze was de gouvernante van een drietal kleine neefjes van hem en hij had eerst in zijns broeders huis met haar kennis gemaakt. Dat was zes maanden geleden en deze kennismaking had van den koelen, alleen voor zijn vak levenden geneesheer een vurigen aanbieder gemaakt. Nimmer te voren had hij voor het schoone geslacht tijd of gedachten

H. M. DE KONINGIN IN AMSTERDAM.

H. M. de Koningin heeft een bezoek gebracht aan de tentoonstelling van Oudheden en Schilderijen ten bate van het Amsterdamsch Steuncomité, in het huis van Prof. Jhr. Six, Heerengracht 509, van welke tentoonstelling wij ook in een onzer vorige nummers melding maakten.

gehad; nu, hoewel hij 't zichzelf niet bekennen wilde, zou hij in staat wezen alles op spel te zetten voor haar bezit.

Thans was de tijd aangebroken, meende hij, om zich over de toekomst zekerheid te verschaffen en haar te vragen zijn vrouw te worden. Wij zij zijn schitterende positie kende, was hij stellig overtuigd, dat zij zijn aanzoek vol blijdschap zou aannemen, want, al was zij op en top een dame, zij was toch maar een gouvernante. Hij besloot dus

JUBILEUM VAN DEN NED. R. K. VOLKSBOUD.

De afdeling 's-Gravenhage van den R.K. Volksbond vierde een dezer dagen haar 25-jarig jubileum. Bij de autoriteiten die bij het feest aanwezig waren ziet men op onze foto ook den oud-min. Kolkman, alsmede den feestredenaar baron v. Wijnbergen, lid der Tweede Kamer.

zijn broeder een bezoek te brengen en als de gelegenheid hem gunstig was zijn aanzoek te doen.

Het geluk was hem dienstig. Zijn broeder en schoon-zuster waren uit en juffrouw Graman trof hij dus alleen in de huiskamer. Na aanvankelijk over de gewone dagelijksche onderwerpen gesproken te hebben, verzocht hij haar iets voor hem op de piano te spelen.

„Als het u genoeg doet, dokter, zeker," zei ze, zich naar het instrument bevestigende. „Heeft u eenige voorkeur voor het een of ander stuk?"

„O neen," antwoordde hij, „ik kan niet beter doen dan de keuze aan u overlaten."

„Dat betwijfel ik," hernam zij met een glimlach, terwijl zij voor de piano plaats nam. „Ik ben van avond in geen opgewekte stemming."

„Maar zorg en verdriet zijn toch antipoden van u," hernam hij. Hij ging naast haar staan. „Neen, speel nog niet," ging hij voort, toen zij haar vingers over het klavier liet glijden. „Ik kwam hier om u iets te vertellen... iets te vertellen en te vragen. Maar de woorden blijven mij in de keel steken. Ik..."

Hij hield op, toen zij hem verrast aanzag.

„Ik wilde u zeggen, juffrouw Graman... Emilie, dat ik u liefheb, dat ik..."

Zij sprong op, toen de dokter haar handen vatte.

„Neen, neen, dokter!" riep ze verschrikt uit.

„Maar het is waar," ging hij voort, terwijl hij haar tegenstrevende vingers in de zijne klemde. „Ik heb u bemind van het eerste oogenblik af dat ik u zag. Je moet het opgemerkt hebben uit mijn handelingen, gehoord hebben uit mijn stem. Je moet mijn vrouw worden, maak me..."

„Neen, neen!" kreet zij, terwijl ze het hoofd van hem afwendde. „Laat mijn handen los! Je weet niet — het is onmogelijk!"

„Niets is onmogelijk!" antwoordde hij. „Misschien was ik wat haastig, maar ik heb nog nooit een vrouw gevraagd, nog nooit een vrouw liefgehad. Zeg niet dat het onmogelijk is."

„Het is onmogelijk," bevestigde juffrouw Graman met nadruk. „Geloof me het is zoo!" Ze brak in tranen uit.

Nu liet hij haar handen los, waarna zij in een stoel neerzank.

„Het smart mij," begon hij, „dat ik u verdriet doe! Ik dacht dat u iets om mij gaf, of ten minste zou willen probeeren een weinig van mij te houden. Maar — ik mag hopen! Uw antwoord is niet beslist."

„Het is nutteloos te hopen," antwoordde zij. „Volkomen nutteloos. Geloof mij, ik besef ten volle de eer, die u mij aandoet om mij tot uw vrouw te willen maken. Ik ben

P. DUMON TAK.

D. LAND.

WILLEM SCHÜRMANN. †

De heer P. DUMON TAK, wethouder der gemeente Middelburg is benoemd tot burgemeester dier stad. — De heer D. LAND, hoofdinspecteur van politie, herdacht den 1en Februari den dag waarop hij voor 25 jaar in politiedienst trad. — Den 27en Januari is te Rotterdam overleden de bekende schrijver WILLEM SCHÜRMANN, wiens stuk „De Violiers" vooral zulk een bekendheid heeft verworven. (foto Berssenbrugge).

ervan overtuigd, dat u mij gelukkig zoudt maken, maar ik zeg u nogmaals het is onmogelijk."

„Niet als je van me houdt," drong hij.

Zij schudde het hoofd.

„Ik kan u overtuigen, maar dan moet ik u het geheim van mijn leven vertellen, een geheim dat mij nameloos verdriet heeft bezorgd. U zult mij niet verraden, ik weet het, want u heeft getoond mijn vriend te zijn."

„Ik zal nimmer een woord uiten," verzekerde hij. „U kunt mij ten volle vertrouwen. Ik vraag niet naar uw geheimen, want ik heb er geen recht op. Ik ben uw vriend en zou mijn leven willen geven om u te helpen."

„Ik kan uw vrouw niet worden, dokter," zei ze langzaam, „omdat ik getrouwd ben."

De jonge man uitte een kreet van smart.

„Ik ben een getrouwde vrouw, zonder echtgenoot," ging ze voort. „Het noodlot is hard voor mij geweest. Maar het was niet de schuld van mijn echtgenoot. We waren heel gelukkig, eenige maanden, toen... toen..." Snikken verhinderden haar verder te gaan.

„Mejuffrouw... mevrouw, vergeef me! Ik heb u zonder het te willen pijn gedaan. Wil het vergeten." Dokter Korting sprak deze woorden op zachten berouwvollen toon. „Ik zal nu gaan."

De jonge vrouw droogde haar tranen.

„Het kwam door de herinnering aan die bittere dagen. Ze stuurden hem naar de gevangenis, hoewel hij onschuldig was. Eerst later, te laat, kwam zijn onschuld aan het licht. Ik heb nimmer aan zijn schuld geloofd. Misschien herinnert ge u het rechtsgeding nog: ik ben mevrouw Gordon!"

„Wat! Gordon?" riep dokter Korting uit. „De vrouw van George Gordon?"

„Herinnert ge u het geval?" vroeg zij.

Het hart van den jongen man klopte als een voorhamer en zijn hersenen werkten snel.

„Ja, ja! Ik herinner mij zoo iets," zei hij eindelijk na een pauze. „Maar hoe komt het,

dat u hem niet hebt weergezien, toen hij uit de gevangenis ontslagen was?"

„Maanden daarvoor was ik ernstig ziek; geruimen tijd hing mijn leven aan een zijden draad. Ik kon niemand uit mijn omgeving zeggen wie ik was en vragen hem te schrijven. Daarom wist hij maandenlang niet waar ik mij bevond. Toen ik eindelijk aan de beterende hand was en hem zelf schreef, kreeg ik geen antwoord. Toen reisde ik naar de gevangenis, om aldaar te vernemen, dat hij in vrijheid was gesteld. Later vernam ik nog, hoe hij mij overal heeft gezocht, ik wist echter niet waar hij zich bevond en al mijn onderzoekingen op dit punt zijn